

NOGMAALS: BOSCH EN WILD

door

J. J. M. JANSEN.

Het onder den titel: „Bosch en Wild” van de hand van den heer P. B o o d t, houtvester bij het Staatsboschbeheer te Den Helder, gepubliceerde artikel in de Januari-aflevering, noopt mij eenige opmerkingen te maken, opdat het standpunt van een boschbouwer-niet-jager kan geplaatst worden naast dat van den boschbouwer-jager.

Mijn opmerkingen betreffen in hoofdzaak de slotconclusie van het artikel. De geachte schrijver betoogt, dat in het *belang van een rationeel blijvend boschbedrijf* een zekere matige wildstand noodzakelijk is en verder, dat slechts in dit geval het bosch voor *boschbouwer en jager een harmonisch biologisch* geheel zal beteekenen.

Dat een rationeel blijvend boschbedrijf wordt gebaat bij een bepaalde, door den schijver genoemden wildstand, is mij uit het artikel niet duidelijk geworden; wel heb ik de conclusie kunnen trekken, dat het mogelijk is het belang van den jager te behartigen, zonder schade aan zulk een bedrijf toe te brengen. Ook heb ik gelezen dat er een zekere economische beteekenis is te hechten aan de jacht, welke beteekenis in tegenstelling met bijv. België, door den Nederlandschen boschbouw schromelijk wordt verwaarloosd (gemiddelde opbrengst der jachtpachten Nederland f 0,54 per ha; tegen België f 2.— per ha).

Bij het hooren van een gemiddelde jachtpacht van f 2.— per ha rijst onwillekeurig de vraag, of dan niet die hoogte van den wildstand is bereikt, waarvan de schrijver betoogt, dat deze niet in het belang van een rationeel boschbedrijf moet worden geacht. Doch afgezien daarvan, komt het mij voor, dat de jacht als zoodanig zeer geringe economische beteekenis heeft. Het mag zijn, dat de boschbezitter eenige opbrengst verkrijgt, de economische beteekenis voor een volkshuishouding wordt toch niet bepaald door het belang, dat een bepaalde groep heeft, doch door het belang dat de volksgemeenschap daarbij bezit. Het jachtbedrijf is een geliefkoosd vermaak, dat veel geld verslindt en waar slechts een geringe opbrengst aan wild tegenover staat.

Het bosch dient een harmonisch biologisch leven voor den boschbouwer te beteekenen. Volgens den schrijver heeft de boschbouwer daar te weinig oog voor, daar hij zich een bosch

wenscht zonder wild, dus slechts een „geinventariseerd houtstofmagazijn”.

Het is altijd gevaarlijk de uitspraak van een „Groot man” uit zijn tijd te lichten en te plaatsen in den tegenwoordigen tijd. Toen Van SchermbEEK dit neerschreef stond de natuurstudie en de natuurbescherming nog in haar kinderschoenen. Ik waag mij niet op glad ijs, als ik durf beweren, dat thans geen enkele boschbouwer meer op het standpunt staat, dat het wild zooveel mogelijk uit het bosch moet worden geweerd, of dat er nog èen boschbouwer zou zijn die niet met genot zou kijken naar een twaalfenderbok. Een boschbouwer, die zich eenigszins heeft ingewerkt in de eischen, die een bosch als harmonisch biologisch leven stelt, en daarnaar zijn cultuurmaatregelen treft, zal zeker met genot naar een twaalfenderbok kijken, doch met een ander gevoel dan een jager, die er veelal een prooi inziet. De boschbouwer zal overwegen, dat zijn arbeid zoodanig is geweest, dat een dergelijk majestueus stuk wild door zijn toedoen *die* levensvoorwaarden vindt, die noodig zijn om hem en zijn geslacht in stand te houden.

Geen enkele boschbouwer zal afzijdig staan tegenover een bosch met wild als harmonisch biologisch geheel. Dat echter de jager en de jacht daarnaar zouden streven, lijkt mij nog niet zoo zeker. De jagers, in de praktijk van heden, hebben m.i. neiging dit biologisch evenwicht te verstoren. Onder hen zijn er die een groot deel van de levende fauna in het bosch doodën met alle mogelijke middelen, zooals door middel van klemmen, vallen, vergiftige eieren, enz. Hierdoor geven zij aan enkele soorten der fauna de mogelijkheid zich op zoodanige wijze te vermenigvuldigen, dat zij zelf de rol van het schadelijk gedient moet terug te krijgen. Soms ook houden zij dit verstoorte evenwicht kunstmatig in stand, wat tot gevolg heeft, dat het rationeele boschbedrijf in gevaar wordt gebracht (zie de voorbeelden door den schrijver aangehaald).

Bosch en wild hooren bij elkaar. Het jachtvermaak heeft daarmede naar mijn meening biologisch niets uit te staan. In een bosch, dat op natuurwetenschappelijke wijze en economisch wordt beheerd, is zeer zeker plaats voor alle mogelijke wild. Niet alleen voor het z.g. nuttige, doch ook voor het z.g. schadelijke, daar beide bij het biologisch evenwicht een rol vervullen. De jager blijft in een dergelijk bosch eigenlijk slechts een ondergeschikte rol en heeft het wild af te schieten, dat geen nut meer heeft voor de instandhouding van de soort of schade toebrengt aan het biologisch evenwicht.

Laat mij eindigen met de hoop uit te spreken, dat de tijd niet verre meer is, dat daar, waar „jachtwetenschap” wordt gedoceerd, deze als onderdeel in een meer omvattend leervak „natuurbescherming” zal worden opgenomen, opdat duidelijk

tot uiting komt, dat in een goed beheerd boschbedrijf aan de jacht slechts als onderdeel van natuurbescherming een plaats kan worden toegewezen. Er is in het boschbedrijf zeer zeker geen plaats voor een — in den loop der tijden vaak tot een bedrijf gedegenereerd — jachtvermaak, spottende met een der hoofdpijlers der menschelijke samenleving, „de eerbied voor het leven”.

UIT DE DAGBLADEN.

De Telegraaf van 14 Februari 1935.

BOSCH ALS BESCHERMING TEGEN LUCHTAANVALLEN.

Plan voor Roemenië's stadsbevolking.

BOEKAREST, 13 Febr. — Volgens een wet, welke de Roemeensche regering binnenkort aan het parlement zal voorleggen, zullen de bosschen in eenige streken van Roemenië onder speciale bescherming worden gesteld. De strekking dezer wet is de bevolking der steden in een boschrijke omgeving een geschikte schuilplaats te verzekeren bij luchtaanvallen, die zich in de eerste plaats tegen de groote bevolkingscentra richten. Om dit doel te bereiken zullen houtkappingen aan de goedkeuring van een speciale commissie worden onderworpen. (Reuter).
